

N:o 1.

Ank. till Riksd. kansli den 3 mars 1888. kl. 12 midd.

Första Kammarens andra tillfälliga utskotts betänkande n:o 1, med anledning af herr Smiths motion, n:o 26, rörande upphörande af enskilda bankers rätt att utgifva egna banksedlar å 10 kronor.

Uti denna motion, som blifvit till utskottet remitterad, har herr Smith på anförda skäl föreslagit, »att Riksdagen i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t täcktes anhålla, att de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt å tio kronor skall upphöra från och med den 1 januari 1889».

Ehuru Kongl. Maj:t redan genom den — efter Riksdagens hörande — är 1874 utfärdade och i dessa delar oförändradt gällande förordningen angående enskilda banker med rätt att utgifva egna banksedlar eger full och oomtvistad rättighet att, när han så för godt finner, förordna om indragning af dylika sedlar å 10 kronors valör, har Kongl. Maj:t ännu icke begagnat sig af denna rätt, likasom Riksdagen å sin sida alltjemt afslagit de motioner i denna riktning, som upprepade gånger och senast så nyligen som 1886, varit föremål för Riksdagens behandling.

Denna tvekan å båda statsmagternas sida att uttaga ett steg, som å vissa håll med ifrig längtan emotses, måste tydligen vara beroende på skäl, som ega full vikt och giltighet; sådana förefinnas också i sjelfva verket och hafva måhända fått sitt tydligaste och fullviktigaste uttryck i den stora bankkomiténs betänkande af 1883, der det heter, att komitéu — som utan skiljaktighet omfattade den mening, att den enskilda sedel-

Bih. till Riksd. Prot. 1888. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 1 Häft.

utgifningens upphörande och sedelutgifningsrättens koncentrerings hos riksbanken, vore det slutliga mål, hvartill lagstiftningen på bankväsendets område borde sträfvu — likväl ansåg, att en sådan reform icke kunde för närvarande utföras, utan att gifva anledning till betänkliga rubbningar i vår nationella hushållning; hvarjemte komitéen höll före, att föga sannolikhet förefunnnes, det sådana förändringar i riksbankens organisation och verksamhet under den närmaste framtiden skulle kunna åstadkommas, som erfordrades, för att göra riksbanken skickad att ensam öfvertaga sedelutgifningen. I enahanda anda uttala sig bankofullmäktige i sitt utlåtande öfver samma komitébetänkande, i enahanda anda Kongl. Maj:t i sin nådiga proposition till 1886 års Riksdag, i enahanda anda ändtligen de sammansatta banko- och lag- samt stats-, banko- och lagutskott, som vid nämnde riksdag hade dessa frågor under behandling. Hvarken Kongl. Maj:t i sin här ofvan nämnda nådiga proposition eller de nu anförda sakförståndiga myndigheter, som haft att sig i frågan yttra, har därför ansett sig kunna gå längre än att föreslå en *successiv* indragning under vissa betryggande vilkor af de enskilda bankernas sedelutgifningsrätt, både i dess helhet och specielt i fråga om tiokronorna, hvilka ju tydligen innefatta den ur alla synpunkter vigtigaste delen af denna rätt.

Skäl och grunder af denna art, samt uttalade från dessa håll, låta sig icke bortresonneras på det lättvindiga sätt, som motionären tyckes föreställa sig; för utskottet ega de åtminstone full giltighet, hvarför utskottet vördsamt hemställer,

att den ifrågavarande motionen icke måtte till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 3 mars 1888.

På utskottets vägnar:

ROBERT DE LA GARDIE.